

потресението, което бѣ изпитала подиръ измѣната на Иванко; Белотовата жена бѣ станала неузнаваема. Дръзкиятъ огънь на чернитѣ ѝ очи бѣ угасналъ, бурната неукротимостъ на движенията ѝ бѣ изчезнала, заядливата присмѣхливостъ на думитѣ ѝ се бѣ стопила. Тя бѣ станала кротка и смирена като монахиня, лицето ѝ бѣ малко повехнало и отслабнало. И сега, тя се мъчеше да разсѣе досадата на хубавата куманка съ всевъзможни истории изъ живота на императора Андроникъ и множеството му наложници, описваше ѝ нравитѣ на Визансъ, красотата на великия градъ,...

Изведнѣжъ Целгуба прекъсна думитѣ ѝ, които очевидно не слушаше, и като въздѣхна дълбоко, каза:

— Пакъ стана късно! Иваница ми бѣше обещалъ да отидемъ на ловъ за лисици. Вчера нѣкакъвъ планинецъ ми донесе въ даръ единъ чудесенъ соколъ. Така ми се искаше да изпитамъ прехваленитѣ му способности... А ето, че пакъ ще трѣбва да се отложи лова... — и тя недоволно сви устни.

Вратата се отвори и куманската прислужница на Целгуба влѣзе, като стѣпяше безшумно съ боситѣ си крака. Царицата трепна и живо се извърна, но като видѣ жената, по лицето ѝ се изписа дълбоко разочарование.

— Какво има? — попита тя.

Куманката тайнствено и виновно се усмихна.

— Деспотъ Борилъ иска да влѣзе за малко. Щѣлъ нѣщо да ти говори. Понеже царьтъ се забавилъ, той щѣлъ самъ да отиде на ловъ и искалъ да те покани да отидешъ съ него...

Радостенъ блѣсъкъ свѣтна въ малкитѣ черни очи на Целгуба. Тя ринна, пѣргаво като котка, и понечи да се спустне къмъ вратата. Но Зоя скочи следъ нея и я спрѣ.

— За Бога, не отивай! И после... за една царица не е прилично да посрѣща вънъ гоститѣ си. И освенъ това, знаешъ ли какво? Кажй му, че имашъ гости и нѣма да можешъ да отидешъ.

— А лисицитѣ, соколътъ...

На младата жена почти ѝ се плачеше. Тя каза на при-